

THANH XUÂN C A TÔI CÓ B N

Tu i thanh xuân ai ch ng có nh ng khát khao, nh ng gi c m ng, nh ng phút giây b ng b t, nông n i, nh ng m i tình th m kín, nh ng l i yêu đ u ch a dám ng và c nh ng ti c nu i mãi in d u n i trái tim. Đ i v i tôi, thanh xuân y là các b n, là nh ng con ng i không n n ng i cùng tôi n m tay v t qua m i khó khăn th thách c a cu c đ i.

Tôi

-

M

t đ a con gái c c kì b ng b nh, b c đ ng hay nói m t cách hoa mĩ h n đó là cá tính. Tôi ch ng bao gi nghe theo s s p đ t

c a

b t kì ai, theo quan đ m c a tôi chuy n c a tôi, tôi s t gi i quy t không c n ai can thi p hay giúp đ

,
ngay c b m cũng th . Tôi t nh đã b ng b nh nh v y đ n b m còn ch u thua ch bi t khuyên tôi r ng:

- “Con gái thì ph i thu m n t na thì ng i ta m i th ng.”

Tôi bi t b m ch lo cho tôi, s tôi b ng i ta ghét b r i nói này nói n . Nh ng mà t i sao ng i ta l i cho r ng con gái ai cũng ph i d u dàng thu m , con gái không đ c th hi n cá tính c a mình ?? Vô lí n u đ i đ a con gái nào cũng nh v y thì cu c s ng c a con gái chúng tôi còn gì là thú v . Su t ngày ch bi t đi h c, h t trên l p r i đi h c đàn này n , nghe thôi cũng đ th y nhàm chán r i. Tôi s ng nh v y cũng ch ng ph i vì mu n n i b t gì nh ng đó là b n ch t c a tôi và ch ng ai có th thay đ i đ c.

B i s h u m t tính cách nh v y nên tôi r t khó k t b n hay nói chuy n thân thi t v i b t kì ai vì m i l n nói chuy n v i ng i khác không quá hai, ba câu là cái tôi quá l n c a tôi l i dâng lên và phát ngôn nh ng đ i u khi n h ph t lòng. Duy có Lan là khác, nó ch ng bao gi tranh lu n hay ch p kh gì tôi c vì nó bi t rõ tính cách c a tôi. T nh hai đ a đã s ng g n nhà, m i ngày đ u đi h c chung , ch i chung, t h m chí còn ôm g i qua nhà ng chung v i nhau n a. Đôi lúc tôi t h i r ng không bi t sao hai chúng tôi l i thân nhau đ c trong khi m t đ a b c đ ng b ng b nh ch ng a ai và cũng ch ng ai a n i còn m t đ a l i trái ng c là chu n m c c a xã h i, chu n m c c a con gái, d u dàng n t na thu m thích nh ng câu chuy n ngôn tình s n s m, su t ngày “treo mình trên nh ng cành cây” m v nh ng anh “soái ca” trong nh ng cu n truy n “quái đ ” ch a bao gi

BÀI D THI S 11

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ năm, 02 Tháng 11 2017 07:16 -

bác ra ngoài đời. Mọi người đi với tôi nó chỉ toàn đem những câu chuyện ngôn tình mà nó đã đọc kể cho tôi nghe và suốt ngày

h

uyên thuyên trong miệng, nào là cô đó yêu anh đó những bộ gia đình gần cận nên phải chia tay, nào là anh hùng cứu mỹ nhân các kiểu, ... vô số chuyện tình chèn thêm tiên dục nó kể ra đôi lúc làm tôi sồn cọt gai góc. Những câu chuyện đó đọc nó kể đi kể lại đến nỗi tôi chia sẻ tâm tư vào cuốn sách ngôn tình cũng thu được lắm nội dung. Trái ngược lại với những chuyện chúng tôi kể chuyện bó buộc nhau như hình với bóng, chắc có lẽ vì chúng tôi quá hiểu nhau nên hẳn hẳn chúng tôi sẵn sàng chia sẻ với nhau những lúc vui khi buồn. Đôi lúc chúng tôi còn đùa nhau rằng:

-“Mày đó mày chính là cuốn nhật ký trên đời của tao đó.”

Hai đứa thân nhau đến mức tôi đã nghĩ rằng sau này hai đứa lên sẽ sống chung trong một căn nhà, cùng nhau làm chung một công ty và chắc có hai đứa cùng nhau sống tới già. Thân nhau đến mức chúng bao giờ giận nhau đến mức cho dù cãi nhau to đến thế nào thì cuối

chúng tôi, cũng có thể hoà lại chỉ bằng một ly trà sữa.

Những mối chuyện đã khác khi cô bạn mới đến.....

6h30 phút sáng, giọng thánh thót của Lan cất lên từ phòng nhà:

-“Hiện tại, dậy dậy, dậy đi học trên rồi. Mày dậy nhanh cho tao chia, giờ này là mấy giờ rồi mà mày còn ngủ heo, dậy mau...”

Nghe tiếng Lan những tôi không thể nào bắt đầu được, một chút nào mà ra được, thôi thì cố gắng thêm tí nữa vậy. Lan gọi được một lúc thì không còn nghe thấy tiếng gọi nữa, im lặng đến nỗi. Tôi cố gắng ngó vào phòng, cái gì đó lơ lơ bay theo vô thức:

-“Ồi cái gì dậy, đứa nào chỉ kì quá vậy.”

BÀI DẠ THI SỐ 11

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ năm, 02 Tháng 11 2017 07:16 -

Cơm cái khăn nh kéo ra khỏi, tróc c mọt tôi là Lan đang đứng vùi vùi mọt nghiêm ngh:

-“ Lan, mày chùi gì kì vậy, khăn mày đem chôn ở Bức c c c rùi đem vứt vào mọt tao đ y à, nh mu n ch t.” Tôi nói b ng gi ng đang còn ngái ng

-“ Mày bi t tao g i mày bao lâu r i không mà mày còn ng đ c.”Lan nói

-“ Thì đ ng nào gi tao cũng đ y r i đó sao, m i sáng s m mà đ tao ng thêm tí làm gì mà mày v i th .”

-“Mày bi t hôm nay là ngày đ u tiên vào p 9 không, ngày đ u tiên mà tr kì l m, v i l i mình cũng là h c sinh cu i c p r i, là anh ch l n c r i mà đi tr thì x u h ch t.”

-“B anh ch l n là không đ c ng thêm h , tao mu n ng thêm, m t tao m không ra sao lên tr ng đ c mày đ i tao ng 5 phút n a nhé.”

Nói r i tôi ngã ng i xu ng gi ng đ nh ng ti p nh ng Lan kéo tay tôi đ y, đ y tôi ra khỏi phòng:

-“Mày đ y h tao cái, đ y đi chi u tao đ n đi u ng trà s a.”

-“Mày h a nhé, tao đi r a m t li n đây, hihi đ c đ i trà s a.” Tôi m ng r đ p.

-“Mày nghe t i ăn m t cái là t nh ngay, b i v y mày nh con heo su t ngày ăn v i ng .”

-“Mày nói hay nh ng i s ng đ ăn v i ng ch làm gì.”

BÀI ĐỀ THI SỐ 11

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ năm, 02 Tháng 11 2017 07:16 -

-“Tao hỏi cách vẽ mày đẹp, thôi rồi mà t thay đ rồi 2 đ mà mình đi ăn sáng nhanh rồi còn t i
trở ng n a tr bậy gì.”

Tôi ch y đi r a m t, l y b qu n xanh áo tr ng m i tinh mà m đã chu n b s n m c v i vào
ng i r i đ a tay v đ i chi c khen quàng đ s n trên bàn. Ch ng c n s a so n gì, tôi kéo v i
chi c c p ch y xu ng đ i đ n n i ch a k p ch nh s a áo qu n m t cách ngay ng n:

-“Đi thôi Lan, đi ăn sáng thôi.” Tôi nói r i n m l y tay Lan kéo v i.

Lan nủ tay tôi l i r i nói:

-“Mày nhìn quần áo vẽ i đ u tóc mày đi coi th có gì ng m t đ a con gái không, tóc tai thì ch a
ch i quần áo x c x ch mày đ nh đi đâu.”

-“Hihi, tao quên mày , mày c t h tao cái tóc đ tao s a l i quần áo.”

-“Hỏi cách cho mày, n u không có tao ch c mày đ nh đ b đ ng đó đi ra ngoài luôn ch c.”

Lan l i g n t , kéo t trong h c t l y ra m t chi c l c, r i nh nhàng ch i tóc cho tôi. T nh
đ n gi các “style” tóc tai c a tôi đ u do Lan làm c , nh nó tôi gi l i đ c m t chút n tính ch
không thì.....

-“ Lan này, mai m t l n tao thuê mày làm nhà t o m u tóc cho tao nhé, m i b a tao tr công
b ng m t ly trà s a ch u không.”

-“ Mày đ ng có m , l n lên tao s thành nhà văn viết truyện ngôn tình nhé, r i ng i ta s đ n

xin cho kí tao nôm m nôm p còn thỉ gian đâu đi t o m u tóc cho mày.”

-“o t ng v a thôi.....”

Tóc tai xong xuôi, quần áo g n gàng hai chúng tôi c m tay nhau b c ra khỏi nhà, đi đ n ch ả sáng, r i cùng nhau ch y t i tr ng. B i vì tr ng cũng g n nhà nên chúng tôi th ng đi b , trên đ ng đi chúng tôi không ng ng huyên thuyên v i nhau v m i chuy n trên đ i.

-“Hi n, vô năm tao ng i v i mày nhé!”

-“Thôi mày tránh xa tao ra đi, mày l i đ nh ng i bên tao đ ‘tru tréo’ nh ng câu chuy n ngôn tình c a mày ch gì, đ ng có m , đ tao bình yên đi.”

-“Hihi, sao mày bi t hay v y, nh ng mà k mày tao v n thích nói đ y tao s cho mày hi u th nào là giá tr c a truy n ngôn tình.”

Nói r i c i su t c con đ ng ch ng m y ch c, chúng tôi đã t i tr ng. Tr c m t tôi hi n ra v n ngôi tr ng cũ kĩ đó, v n hàng cây r p bóng che ph kh p sân tr ng nh ng sao hôm nay c m giác trong lòng tôi l i khác quá, v a háo h c v a lo ng v a bu n.

-“Ê mày cu i c p r i đó, s p ph i xa nhau r i.” Tôi nhìn Lan r i nói b ng gi ng có th m chút bu n và hình nh có gì đó h i cay cay n i s ng mũi.

-“B y, lên l p 10 mình l i h c chung ti p mà.”Lan c i nh nhàng r i đáp

-“ L mày đ u chuyên r i sao. Tao đi h c có mình bi t tìm ai tâm s , nh ng lúc cãi nhau v i t i con trai ai s đ ng v phía tao.”

-“Mày cứ lo xa, nếu mà tao đi chuyên thì nhỡ lúc nhỡ vậy mày cứ gọi tao, tao sẽ tao sẽ chờ y định bên mày thôi lo gì.”

Nói là nói vậy thôi nhỡ tôi biết lòng Lan cũng đang rất lo lắng. Hai đứa nhìn nhau cười với nhau rồi cười mỉm cười ng ch a định biết bao nhiêu lo lắng, tôi biết bây giờ trong lòng Lan cũng gì ng nhỡ tôi đang hèn đến lắm nhỡ ng ch ng ai dám nói ra, đi u chúng tôi làm được bây giờ ch có thể là nắm tay tay nhau đi bồng vào nắm tay nhau.

Năm nay là năm cuối cấp rồi sao, sao năm nay tôi ch ng mu n bồng vào trường nữa, tôi sẽ mất khi bồng vào trường thì gian sẽ thoáng chốc trôi đi rồi sẽ đến lúc tôi phải rời xa Lan. Mặc dù biết hai chúng tôi rời sẽ là, rời sẽ đi nh ng con đường khác nhau h ng đi khác nhau nh ng bây giờ tôi vẫn ch a đi đúng cảm đi ch p nh n đi u đó.

Đang sống sống mất lúc, ch t Lan kéo tay tôi bồng vào trường.

-“Đi thôi, tôi trường rồi sao phải đi ng ngoài cũng, mình có còn là học sinh lớp 6 mới bồng vào trường nữa đâu mà còn b ng.”

Tôi cảm tay Lan bồng vào trường, khung cảnh nh nh n nh p c a buổi khai trường đến hi n ra trường mất, nhìn nh ng em lớp 6 non nọt, b ng bồng vào trường đến ng nh tôi thấy được hình nh mình c a ba năm về trước. Thời gian đúng là ch ng ch đi mất ai và thời gian 4 năm cũng không thể đi đi tôi tri nghi m h t nh ng đi u thú v c a nh ng năm cấp 2.

Tôi đi a mất tìm lớp tôi rời nhanh chóng kéo tay Lan vào phòng học. Trường mất tôi vẫn vậy, vẫn là 33 giờ ng mất quen thuộc đang ng quanh nhau kể về nh ng câu chuyện thú v trong 2 tháng nghỉ hè, ch ng ng n ng i gì tôi và Lan nhanh chóng nh p b n ng i kể nh ng câu chuyện “trên trời dưới đất” mà ch ng quan tâm đến bất kỳ thứ gì xung quanh, ch t có đi a về nh vai tôi:

-“ Chúng mày đã thấy bên mới chuyện đến lớp mình ch a.”

BÀI D THI S 11

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ năm, 02 Tháng 11 2017 07:16 -

-“Đâu, đâu.....” cô bạn nhìn nháo tìm bóng dáng của người bạn mới

-“Trai hay gái, đẹp hay xấu, ốm hay mập, cao hay lùn.... Và hơn hết là có xinh hơn Lan không.” Lan hỏi dồn dập chông chênh ai trả lời.

-“Mày bình tĩnh đi Lan, mày làm vậy bạn mới sẽ chửi mắng luôn đấy.” tôi nói với Lan

Có đứa chìa tay về phía bàn đầu tiên, mắt cô bé có vẻ tròn trĩnh o dẹt thò thò ng, gò gò ng mắt bẽn lẽn với mái tóc ngắn xoải ngang vai đang cầm cúi đầu sách.

-“Woa, bạn mới đẹp thò thò quá....” Lan thốt lên.

Chưa kịp nghe tôi nhìn xét về cô bạn mới, Lan đã nhanh nhẹn chửi tôi ngiêng cỏi như bịt chủym với cô bạn mới mồm cho tôi đứng ngượng ngùng sững sờ đó.

-“Mày có cần phải háo hức vậy không Lan.” Tôi nghĩ thầm.

Nhìn Lan nói chuyện thân mật với cô bạn mới thú thật tôi có chút không thích, đó là ganh tỵ, chực là không đâu, sao tôi lại phải ganh tỵ với một đứa bạn mới chớ. Trong đầu tôi lúc đó tràn ngập những suy nghĩ hỗn độn.

Thực chất tôi biết Lan là một đứa cộc kỳ hoà đồng, tôi biết rõ chớ, nhưng sao khi thấy nó thân thiện với người khác tôi lại cảm thấy có chút chạnh lòng.

Tôi cố gắng quay lại nói chuyện với lũ bạn đi sẽ hiểu nên của những tiếng cười nói giữa Lan và cô bạn mới nhưng không thể được. Thế là cuối cùng tôi mang tâm trạng buồn bực chông

BÀI D THI S 11

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ năm, 02 Tháng 11 2017 07:16 -

thêm nói chuyện hay cười nói vui với bất kỳ ai.

Rồi cuối cùng sau buổi học cô xếp cho Lan ngồi cạnh bên cô bạn mới tên Thảo Anh... Thảo Anh nhìn gì đấy, nói chung là cô bạn mà tôi chưa gặp bao giờ.

Trên đường đi học về tôi cũng vui lên lắm khi Lan luôn mỉm cười với cô bạn mới, nào là nhà cô y rất giàu, cô y là thiên kim tiểu thư, Thảo Anh cũng thích ngôn tình, Thảo Anh cũng giỏi thi chuyên văn.... Vô số chuyện mà tôi chưa bao giờ quan tâm. Lan hào hứng nói với đồng nghiệp quên mất sự hiện diện của tôi ngay bên cạnh.

-“ Thảo Anh tốt đẹp vậy , tốt đẹp lắm mà quên đi những chuyện của tao luôn à, mà không biết là tao rất buồn sao, vậy mà mà quên hết hết cả.” Tôi nghĩ mà lòng như thắt nghẹn.

Còn thì tôi cũng im lặng suốt buổi học đường về nhà mới cho Lan cười luôn mỉm cười duyên với cô bạn mới. Và có lẽ câu duy nhất Lan nói suốt buổi nghĩ đến tôi đó là:

-“Tạm biệt!”

Không hiểu tại sao từ khi về đến nhà lòng tôi lại nặng trĩu, những suy nghĩ rằng Lan có bạn mới tốt hơn sẽ chẳng còn quan tâm đến tôi nữa, tôi đến đến sẽ trở thành người vô dụng và rồi sẽ cũng bỏ rơi tôi thôi cứ lãng vãng trong đầu tôi. Chắc có lẽ những điều đó là do tôi suy nghĩ quá nhiều, Thảo Anh cũng chẳng gặp Lan thôi mà làm sao thay thế được tình bạn thanh mai trúc mã của chúng tôi chứ. Biết là như vậy nhưng tôi không thể nào ngừng suy nghĩ được. Và không biết từ khi nào tôi trở nên có ác cảm với Thảo Anh, trong đó có lẽ tôi đã quên mất rằng Thảo Anh là một tiểu thư mang tính cách choàng, điệu đà và là một cô nàng mạnh mẽ công chúa.

Những điều đó chắc có lẽ là do sự ganh tị trong tôi quá lớn, ganh tị vì Thảo Anh tốt hơn tôi và cũng lo sợ một ngày Thảo Anh sẽ dành luôn cô bạn thân của tôi. Tất cả tôi cũng chẳng hiểu mình đang nghĩ gì nữa, vì một cuộc nói chuyện thân mật của Lan và Thảo Anh mà tôi trở nên như vậy có phải là do tôi quá nhạy cảm. Cũng đừng hiểu tôi vì nếu một điều gì đó quá quan trọng đối với ta thì ta sẽ càng muốn níu chặt và giữ lấy điều đó cho riêng mình.

BÀI D THI S 11

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ năm, 02 Tháng 11 2017 07:16 -

Buổi chiều hôm đó như tôi đã hứa tôi đi Lan quán trà sữa quen thuộc mà hai chúng tôi thường uống. Thông thường Lan luôn là người đi sắm hàng tôi sao hôm nay tôi vắng.

Một

tiếng, rồi

hai

tiếng trôi qua, tôi nghĩ một mình lòng nghĩ đi đó chỗ Lan có buổi chiều như không hề thấy bóng dáng.

-“Chẳng lẽ Lan quên là có hàng vắng mình sao? Không đúng, Lan trước giờ chưa hề vắng mình cả, có việc bận như thế nào Lan cũng cố gắng thu xếp đi vắng mình như sao hôm nay Lan tôi không đi, mà không có một cú điện thoại hay tin nhắn nào nữa, không lẽ Lan có chuyện gì sao?”

Càng nghĩ tôi tôi càng thấy lo lắng cho Lan, tôi vội vã lấy điện thoại gọi cho Lan nhưng Lan không bắt máy.

-“Không lẽ Lan có chuyện thật sao?”

Đầu óc tôi tràn ngập những suy nghĩ lo lắng, tôi vội vã gọi điện nài nỉ và chạy ngay về nhà. Chả kịp ghé vào nhà tôi, tôi đã chạy sang nhà Lan :

-“Lan ơi Lan, mà có nhà không Lan.” Tôi tìm Lan khắp nhà

-“Con Lan nó đi vắng bận Thực Anh gì đó đi mua đồ dùng học tập rồi con ơi, nó không nói con hả?” giọng mẹ Lan vang lên

-“Đó, không?”

-“Vội vàng nó quên đó nó đi tìm mua đồ học tập, con có chuyện gì nói cậu nó vắng rồi cô nhắn cho.”

BÀI ĐỀ THI SỐ 11

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ năm, 02 Tháng 11 2017 07:16 -

-“Đồ thôi, con qua đờn như Lan đi chơi mà Lan không có nhà, thôi thôi a cô con vờ.”

-“Ồ vờ thôi con vờ nha.”

Lan đi chơi với bạn mới mà quên mất cuộc hẹn với tôi, tôi đau tiên tim tôi vì cảm thấy đau đờn như vờ. Vì mất đứa bạn mới mà Lan quên mất tôi, đã vờ còn không có lý do tin nhắn hay bất cứ một cuộc điện thoại nào báo cho tôi biết nó a ch. Hay là bạn mới quá thú vị đờn mới Lan quên mất đứa bạn tôi nhớt nhớt tôi.

Bất giác ngỡ ngàng giọt nước mắt lăn dài trên má, tôi đau tiên tim tôi khóc vì bạn bè, tôi đau tiên tim tôi vì cảm thấy tim mình đau như vờ

-“Lan à cậu quên mất mình rồi, có lý do không cần mất đứa bạn như mình nó a đúng ch, bạn mới tốt lắm đúng ch?”

Không hiểu sao tôi lại có cảm giác như mình đã bị phản bội và đã đánh mất một thứ gì đó, là tình bạn tôi đã mất một tình bạn rồi. Không đâu! Chắc có lý do thôi ch do tôi suy đi n thôi đúng ch? Đúng vờ mới thôi ch là do tôi quá suy đi n mà thôi, Lan là bạn thân của tôi mà bạn thân thì sao không bao giờ phản bội tôi đâu đúng ch.

Nghĩ là nghĩ như vờ như lòng tôi lại như cảm thấy hơn đờn vô cùng. Tôi cố gắng gạt bỏ suy nghĩ tiêu cực sang một bên như không tài nào làm được. Ngày hôm đó kết thúc buổi như vờ, không hề có một lời gì thích hay một tin nhắn hỏi thăm từ Lan có lẽ chơi với bạn mới nên Lan không cần mất đứa bạn vô đờn như tôi nó a.

Kể từ ngày hôm đó tôi tự gán cho mình cái mác là kẻ tha thối vô đờn và chẳng ai cần tôi. Hôm ngày tôi lại đi học mất mình trên con đờn mà trống rỗng đây thôi là quên vui đùa tâm sự giữa tôi và Lan.

BÀI ĐỀ THI SỐ 11

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ năm, 02 Tháng 11 2017 07:16 -

Còn Lan, Lan đã cố gắng nghĩ thích cho tôi nghe lý do thì sao nó quên mất cuộc hẹn của chúng tôi. Đó là do định thời điểm trong công việc nên không nghe tôi gọi. Nhưng tôi thì không thể nào lo lắng bị trong mình cái suy nghĩ Lan coi Thành Anh quan trọng hơn tôi. Thành là kể từ ngày hôm đó mới quan hệ giữa tôi và Lan dần trở nên có khoảng cách, chúng tôi không còn dành nhiều thời gian cho nhau nữa, không còn đi chung nhiều như trước nữa. Có lẽ là do tôi luôn né tránh Lan, đúng hơn là né tránh thành tích của cái thành tích luôn cho tôi biết rằng Thành Anh dần dần thay thế vị trí của tôi bên cạnh Lan.

Và cũng chính những suy nghĩ tiêu cực đã biến tôi từ một cô bé hoạt náo vui vẻ thành một người trầm tính, ít nói. Hàng ngày tôi chỉ thui thủi một mình ở góc bàn chong nói chong rằng với bất kỳ ai, nếu có thì đó cũng chỉ là miễn cưỡng. Đâu một rồi mà cô bé hay cười hay nói....

Nhưng cánh buồm lừng bay bay trong gió vờn nhè lên vai tôi chút gì đó ấm áp như những ngày cuối thu. Giờ ra chơi hôm nay tôi không xuống sân trường bước lên chi chích ghè mà Lan và tôi hay ngồi trò chuyện nhàn nhàn..... hôm nay tôi chỉ chích ghè này chỉ còn mình tôi, vắng lòng hèn, Lan à sao cậu không hỏi lý do thì sao mình né tránh cậu thì sao cậu lại im lặng đến tình bạn giữa chúng ta trở nên xa cách thế này. Càng nghĩ lòng tôi càng như thắt lại, khoẻ một cay cay. Tôi muốn khóc lắm nhưng mà không thể, tôi có lý do gì để khóc chứ, tình bạn của tôi tan vỡ, bạn thân của tôi bỗng nhiên khác giành mất,..... Tôi làm gì có thể cách để khóc thì tôi là do tôi quá vô dụng mà thôi.

Chợt có bước chân khò khò tiến lại gần, tôi quay lại nhìn, thì ra là Thành Anh cái người mà tôi chong ghè a gì.

-“Hiện, cậu làm gì ở đây vậy, sao không đi chơi với tôi và Lan.”

Vừa nghe nói người ta ngò đó, cái giọng điệu người ta ngò đến xiêu lòng đó của Thành anh càng làm tôi căm ghét.

-“Thì tôi ngồi đây ngắm cảnh nháy ròi lên, sao buổi đi này cậu cũng muốn công việc hay sao, muốn thì tôi nhường cho chong công nhân phải gì trò giành giật.”

Tôi nói với Thúc Anh bằng giọng điệu cay cú, không biết bao giờ tôi mới nói phát ra tiếng mỉa mai tôi cay nghiệt đến vậy. Do cái sự ganh tị, căm ghét mà tôi dành cho Lan à?

-“ Sao cậu lại nói như vậy mình có bao giờ giành thế gì cậu đâu.”

-“ Không à, cậu đã cướp mất cái tôi thế quan trọng như thế rồi cậu không biết sao?”

-“ Mình không hiểu cậu đang nói gì đó Hiên.”

-“ Cậu đừng có gì cái gì ngẩng đầu ngây thơ đó trước mặt tôi, không có tác dụng đâu, tôi nói cho cậu biết tôi không phải Lan mà đờ bờ cậu dờ dờ.”

Nói rồi tôi mất mặt ch ch y vấp lộp bộp mất phía sau sự ngỡ ngàng của cô bạn mới. Có lẽ ác cảm của tôi đối với Thúc Anh là quá vô lý nhưng tôi không tài nào xóa vùi cô ấy như bình thường được.

Chiều hôm đó vẫn trên con đường đi học với tôi lại lờ ng lờ đi với mất mình mà không có Lan bên cạnh, Lan chắc giờ này đang đi bên cô bạn thân mới rồi đâu còn như đến tôi. Chắc tôi nghe tiếng nói quen thuộc vang lên từ phía sau.

-“Hiên đi.... đi ... đi tao.”

Thì ra là Lan, đang nói với hai thằng bạn phía sau. Không hiểu sao vừa nhìn thấy Lan là trong lòng tôi lại thấy vui như vậy, bất giác tôi n n c c i mà có lẽ mấy tu n nay chưa h

đ
xuất hiện tr
c
mất
tôi.

-“Làm gì mà mày th h n h n v y Lan.”

-“ Mày nên h i mày m i đ ng. Làm gì mà đi nhanh th làm tao ch y theo m t mu n x u.”

-“ Ch ng ph i mày đã có b n thân m i r i sao ch y theo tao làm gì n a, sao không đi cùng Th c Anh yêu quý c a mày đi, đi theo m t đ a vô đ ng nh tao làm gì.”

-“Mày nói gì kì v y Hi n, Th c Anh v i tao là b n cùng bàn nên hay đi chung nh ng mày v n mãi là b n thân c a tao mà, t i sao mày l i nói mày vô đ ng c ch , m y hôm v a r i mày toàn tránh m t tao thôi.”

-“ Mày có Th c anh r i còn nh gì đ n tao n a...”

-“ Tao th y t t c ch do mày ghen t v i Th c anh thôi Hi n à, Th c Anh lúc nào cũng quan tâm mày, h i nh ng s thích, tính cách c a mày. C u y r t mu n làm b n v i mày đó mày bi t không sao mày l i c x nh v y.”

-“Quan tâm , tao không c n s quan tâm c a đ a công chúa đó mày hi u không.”

-“ Mày quá đáng r i đ y, Th c Anh đâu có làm gì có l i v i mày mà mày đ i x v i cô y nh v y.”

-“Không làm gì có l i v i tao , ch ng ph i c u ta đã c p m t mày t tao , c p m t tình b n 15 năm qua c a chúng ta.”

-“ Không mày sai r i Hi n , l n này thì mày đã th t s sai r i, chính mày, mày m i là ng i đ y

BÀI D THI S 11

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ năm, 02 Tháng 11 2017 07:16 -

tao ra xa mày đó, chính mày không cho Thúc Anh có hạnh phúc thích.”

Nói rồi Lan bỏ đi, bỏ mặc tôi ở lại với nỗi buồn đau đớn trong lòng. Đây là lần đầu tiên chúng tôi giận nhau, vì..... Thúc Anh sợ hãi vì sợ ích kỷ của chính tôi.

Sau trận cãi nhau đó khoảng cách giữa tôi với Lan đã dần dần càng lớn hơn. Dù rất muốn làm hoà với Lan nhưng lòng tự tôn của tôi lại không cho phép. Tôi không sai và không có gì phải xin lỗi. Tôi với Lan đã bỏ quên bè bạn mà quên đi nên thêm lần này nữa cũng đâu có sao.

Tôi cố gắng trấn an bản thân nhưng không thể, càng nghĩ tôi lại càng cảm thấy đau nhói. Thật sự, ngay bây giờ tôi muốn chạy tới chỗ Lan, ôm cậu ấy thật chặt và kèm theo lại nói “TỔ XIN LỖI” nhưng tôi không thể nào làm được.

Giữa lúc tuyệt vọng ấy, thật sự tôi rất cần một bàn tay giúp đỡ để ai đó nhưng ai có thể kéo tôi vượt dậy ngay lúc này chứ, bản thân của tôi cũng biết tôi thì còn ai quan tâm tôi nữa. Tôi khóc.... khóc rất nhiều nhưng chẳng ai biết cả, tôi không muốn cho ai biết về việc đó.

Ngày chủ nhật hôm đó tôi đang buồn rầu ngồi trong phòng với những cuốn truyện tranh để giải tỏa nỗi buồn, chợt có tiếng mở vang lên từ dưới nhà.

-“ Hạnh ơi, có bạn Thúc Anh tìm con này.”

Cô ta tìm mình làm gì chứ chắc là nhỡ mình sợ hay là để nói với mình rằng cô ấy đã tha thứ cho mình, đã tha thứ cho cậu p Lan khỏi mình.

-“ Cậu tìm tôi có việc gì?” Tôi gờ gờ nhìn hạnh

-“ Cậu có thể đưa mình lên phòng rồi nói chuyện được không?”

-“ Tôi sao phải lên phòng tôi chứ cậu muốn gì?”

-“ Cậu nghe mình đi mình có chuyện muốn nói.”

-“ Ờ thì..... thôi được rồi cậu đi theo tôi.”

Tôi đưa Lan lên phòng mình với tâm trạng chông chênh ngại ngại.

-“ Rồi cậu nói gì thì nói đi, tôi không có nhu cầu thời gian dành cho cậu đâu.”

-“ Cậu im lặng nghe mình nói nhé. Mình biết cậu với Lan đang giận nhau và lý do là vì mình đúng chứ? Và mình cũng biết là cậu không ưa gì mình, nhưng mà cậu nên biết là mình không có bất cứ sự ganh ghét hay muốn cướp đoạt cậu, mình chỉ muốn làm quen với tất cả mọi người và Lan chỉ đang giúp mình làm quen với bạn mới thôi. Và nếu cậu giận Lan vì cảm thấy Lan thân với tôi mà bỏ rơi cậu thì cậu sai rồi, lúc nào đi bên tôi Lan cũng không bỏ cậu, lúc nào cũng quan tâm tới cậu cả khi hai người giận nhau Lan cũng luôn dõi theo cậu, cậu biết không. Có được người bạn như vậy là rất đáng trân trọng rồi sao cậu lại không nắm lấy, rồi sao lại để mình xen vào mối quan hệ giữa các cậu khi cậu hoàn toàn có khả năng kiểm soát nó chứ. Cậu hãy nghe lấy mình một lần thôi hay đi xin lỗi và làm hòa với Lan đi.”

Nghe những lời nói của Thúc Anh tôi nhận ra rằng mình đã sai thật rồi, thật sự tôi đã làm quá với nó và nếu như lúc đó tôi chịu nghe lấy với Lan kết hợp tâm sự thì mọi chuyện sẽ đâu như bây giờ. Nhưng mà nói gì thì nói tôi cũng không thể xin lỗi Lan được rồi hoàn toàn do tôi.

-“ Nhưng mà..... đâu phải là hoàn toàn do tôi, tôi không thể xin lỗi Lan được.”

BÀI D THI S 11

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ năm, 02 Tháng 11 2017 07:16 -

-“ Cậu vì tôi mà t l n thôi đ c không, vì tôi mà t l n mà b đi s c ng đ u c a c u đ làm hoà v i Lan. Cậu hãy coi nh là đây là i th nh c u cu i cùng tr c khi tôi r i đi đ c ch .”

-“ R i đi đ đi đâu..... t i sao l i đi, vì tôi .”

-“ Không... không ph i vì c u, vì gia đình tôi ph i chuy n vào Hà N i s ng l i, m i đ u đ nh cho tôi h c luôn đ đây nh ng do đ i u k i n công vi c b tôi không th ch y đi ch y v lo cho tôi nh tr c đ c n a nên tôi ph i chuy n đi.”

Không hi u sao lúc này tôi l i c m th y có l i vô cùng, t i sao ch ng i tôi ghét đi tôi đ ng nhiên ph i vui ch nh ng t i sao tôi l i c m th y bu n đ n v y. Lúc này tôi đ ng nh cái ác c m c a tôi dành cho Th c anh đã tan bi n đi, thay vào đó là c m giác bi t n.

-“ Cậu đi đi, c u ch y đ n mà xin l i Lan đi, làm n đi mà.”

-“ Tôi.....tôi...”

-“ Đi đi c u còn ch gì n a,....”

-“ C m n c u Th c Anh và xin l i c u vì đã nói nh ng l i cay nghi t v i c u nh v y.”

-“ Không sao đâu c u đi đi... nhanh lên.”

Tôi ch y m t m ch sang nhà Lan, l c l i h t m i góc ngách trong ngôi nhà đ tìm Lan nh ng ch ng th y bóng dáng Lan đâu c . Lan c u y đi đâu r i.... ch ng l ...

BÀI ĐỀ THI SỐ 11

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ năm, 02 Tháng 11 2017 07:16 -

Tôi chạy ra phía sau góc vườn tìm đèn ngôi nhà gỗ mà chúng tôi thò ngo ngó i trò chuyện.

-“ Lan thì ra mày ở đây mình tìm cậu mãi.”

-“ À ha Hiên sao mày lại ra đây.....”

-“ Tao xin lỗi, xin lỗi mày nhiều lắm xin lỗi vì đã hiểu nhầm mày, thốt ra tao không muốn như vậy đâu nhé khi thấy mày thân thiện với người khác tao sợ mày sợ bị rầy tao, tao sợ nên mới tìm cách né tránh cái sự thốt đó.”

-“ Mày hâm à, tao với mày đã thân nhau từ nhỏ đèn gì tính tao thế nào mày cũng hiểu mà, tao sợ không bị mắ c bắ t kì ai đâu. Tao cũng xin lỗi mày vì thế i gian qua đã không quan tâm tí i mày nhiều, xin lỗi mày.”

-“ Gì mình làm hoà nhé, ha là không giận nhau nữa nhé.”

-“ Tao ha mà.”

Buổi chiều hôm đó chúng tôi cả lòng lo ngó i bên nhau kể cho nhau nghe những tâm sự đã giấu cho riêng mình bấy lâu nay. Lòng lo ngó i nhìn mặt trời khuất bóng sau lu tre làng.

Ngày mai lại bắt đầu, tôi và Lan lại cùng nhau đi trên con đường đi học quen thuộc nhưng đi khác là trên con đường đi học có thêm tiếng cười nói của Thảo Anh. Kể từ ngày hôm đó chúng tôi trở nên thân nhau hơn, đi cùng nhau nhiều hơn. Tôi cố gắng giữ i thi u cho Thảo Anh hết những cảm nh đ p trong thành phố trở c khi cô y trở về i Hà Nội coi nh là bù đ p i i m mà tôi đã gây ra đ i với cô y.

BÀI D THI S 11

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ năm, 02 Tháng 11 2017 07:16 -

Số thân thiện tôi đến bạn tôi thông qua tôi và Thành Anh làm bạn bè trong lớp khá tốt ngay cả Lan cũng vậy, họ tò mò không biết tôi sao chúng tôi thân nhau đến vậy. Đến giờ thôi vì chúng tôi đã hiểu nhau rồi.

Cuối tuần đó tôi, Lan và bạn bè cùng lớp đưa Thành Anh ra sân bay để trở về Hà Nội, ngày hôm đó là một ngày mưa buồn, lòng tôi hôm đó cũng nặng nề như những cơn mưa vậy. Tôi cứ níu kéo những phút giây ít ỏi còn lại để trò chuyện với Thành Anh. Những buổi nhiều thôi cũng không đến tôi nói hết lòng mình, tôi thốt sự thật mà quên Thành Anh là tôi như không thôi.

Thành Anh đi rồi, bóng dáng cô ấy khuất sao cánh cửa, tôi chỉ biết đứng đó nhìn mãi theo. Cảm ơn bạn, cảm ơn bạn đã cho tôi biết thế nào là cảm giác trân trọng một người bạn, cảm ơn bạn đã làm cho thanh xuân của tôi thêm đẹp sắc, Thành Anh là tất cả như bạn.

Sau ngày hôm đó, mọi thứ lại trở về thế cũ quen thuộc đó vẫn có một đứa bạn thân tôi phong cho cái danh hiệu đứng đầu báo thể kim luôn nhà tôi o m u tóc mái sáng đi học. Và con đường đi học hôm nay vẫn tràn ngập niềm vui của tôi và nó.

Cảm ơn các bạn đã bước vào thanh xuân này để rồi cùng tôi tìm kiếm những màu sắc rực rỡ lên những góc khuất gian dối, chính các bạn đã làm cho thanh xuân của tôi thêm tươi đẹp. Các bạn à, dù mai này đi đâu ngã rẽ khác nhau, những lời đi riêng biệt những hãy nhớ rằng thanh xuân của chúng ta đã có những bạn, có những cảm xúc và đã từng có hình bóng của nhau.

---H T---